

Amerika'yı ne yapayım bana ülkem gerek

BİR düşünün henüz 20'sinde gencecik bir insan kalkıyor ülkesinin şerefi, gururu ve çıkarları için hiç bilmediği diyarlara, deniz aşırı ülkelere gidiyor. Hem de öyle bir gidiş ki bırakın İstanbul, Ankara'yı görmeyi belki de köyünden bile dışarı çıkmamış o yaşı, askerlik çağına gelinceye kadar. Sonra kalkıyor ülkesinin ali menfaatleri için hiç bilmediği, ismini bile o güne kadar duymadığı bir ülkeye, Kore'ye savaşmaya gidiyor ve savaşıyor. Yine aynı mantıkla ülkesi için savunması gereken sınırları canı pahasına geçilmez kılıyor. Dağ oluyor, kale oluyor -hayır- belki de çelikten bir siper oluyor. 2500 -evet yanlış anlamadınız- tam iki bin beş yüz düşman askerine mezar ediyor savunması gereken hatları. Kolundan kanadından oluyor, yaralanıyor, bitap düşüyor. Birileri alıyor onu yine başka bir bilinmezliğe, yeni dünyaya, Amerika'ya götürüyor. Bütün basın ondan bahsediyor, kahramanlar gibi karşılanıyor, bakılıyor, tedavi ediliyor. Bir sürü beral ve madalya ile onurlandırılıyor. "Kal" diyorlar ona Amerika'da. Kendisine emekli tuğgeneral maaşı, bir ev tüm ailesi ile oturma hakkı veriliyor. Deniliyor ki **"Sen bizim için gittin ta Kore'lere. Canını ortaya koydun. Bu verdiklerimiz senin yaptıkların karşısında bir hiçtir."** Elinin tersi ile itiyor kendisine altın tepside sunulanları. İtiyor, çünkü o Kore'ye, Amerika için değil, ülkesi, bayrağı ve milleti için gittiği inancını taşıyor. Bu inancının zedelenmesine de müsaade etmiyor. Amerika'da kendine sunulanları bulamayacağını biliyor ta başından. Ama hiç olmazsa namerde muhtaç olmayacak bir yaşam beklentisi içersinde dönüyor canından çok sevdiği ülkesine. Dönüyor dönmesine de o mütevazı beklentisini bile bulamıyor. Kimse'nin umurunda olmadığını fark ediyor. Yapayalnız kalıyor ortada. Amerikalılar tarafından kendine takılan yapay kolu ile tuvalet bekçiliğinden temizlikçiliğe, çaycılıktan kapıcılığa kadar uzanan bir yaşam sürüyor. Hayatının son demlerinde tutmuyor kolları artık. Karnını doyurabilmek için gidiyor kendini Kore'ye gönderenlerin kapısına. El avuç açıyor. **"Ben buna layık değilim, diyor. Ben ülkem için canımı koydum ortaya. Kol kanat gerdim. Vücudumu siper ettim bayrağına. Halterciye, güreşçiye, futbolcuya ev bark veriyorsun da beni neden böyle bir yaşama mahkum ediyorsun"** diye haykırıyor, gözleri yaşlı, gönülü kırık, kınışıklarla dolu yüzü acı içersinde.

**Dr. Mustafa
AYDIN**

Geçen hafta bir televizyon programında izlediğim Kore gazisi **Hacı Altın**er'in yaşamı öyküledi bu yazdıklarım. **Altın**er, tüm yaşadıklarına rağmen inancını yitirmemiş. Karnı aç, içi kanı ağlıyor ama baş eğmüyor düşmana yine. Yaralı bir aslan gibi dimdik, gururla dolaşıyor güzel ülkesinde.

Bu, sadece birisi. Binlerce **"Altın Erler"** var bu ülkede. Onların kanlarıyla sulanmış al bayrağın. Yine onlar sayesinde dalgalanıyor güzel ülkemizde. Onlar bayrağın gölgesinde doymak bilmez kursaklarını doldururken, **"Altın Erler"** değil, **"Altın Erleri"** görmelikten gelenler utansın yaşamlarından.